

Language in Grammar and Language in History

Brindha R

Ph.D. Research Scholar, Department of Tamil,

Central University of Tamil Nadu, Thiruvavur. 9751178890 Email: Brindharavisankar@gmail.com

Abstract:

Language functions as a tool for information exchange and is intricately interwoven with human existence. In society, language is an inseparable part of human beings. It is impossible to view society without language, or language without society. The body of language undergoes changes in some way or another over time. This change should be considered as an advancement in accordance with the times. The structure of language undoubtedly varies from society to society. Although the body of language is generally used by each society, it is accepted by the community in the form of spoken language. A mother tongue, encompassing all regional dialects, can be considered to possess written form as its common characteristic. Here, the written form should be considered a refined version of the spoken form. How this written form is used in language society can be understood from the literary and grammatical texts that arise in each era. This article aims to establish how language has changed and functioned over time, how grammar is used to study language, how language has been historically important, based on the postmodern theory of deconstruction and reconstruction as inherent in language, and how history cannot be viewed without language.

Keywords: Language, Grammar, History of Language, Tamil

மொழியில் இலக்கணமும் – வரலாற்றில் மொழியும்

பிருந்தா ர.

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ்த் துறை,

தமிழ்நாடு மத்தியப் பல்கலைக் கழகம், திருவாவூர். 9751178890

Email: Brindharavisankar@gmail.com

ஆய்வுச் சுருக்கம்:

மொழியானது தகவல் பரிமாற்றக் கருவியாக, மனிதனோடு பின்னிப் பிணைந்து இயங்குகிறது. இச்சமூகத்தில் மொழியானது ஒரு அங்கமாக மனிதர்களிடமிருந்துப் பிரிக்க முடியாதவாறுள்ளது. இங்கு மொழியின்றி சமூகத்தையும் – சமூகமின்றி மொழியையும் பார்க்க இயலாது. மொழியென்னும் உடலானது காலந்தோறும் எதோ ஒருவகையில் மாற்றத்திற்குள்ளாகிறது. அந்த மாற்றமானது காலத்திற்கேற்ற வளர்ச்சி நிலையை அடைவதாகக் கொள்ள வேண்டும். மொழியின் அமைப்பு சமூகத்திற்குச் சமூகம் மாறுபடும் என்பது திண்ணம். இவ்வாறு ஒவ்வொரு சமூகத்தாலும் மொழியென்னும் ஒரு உடல் பொதுமையாகக் கையாளப்பட்டாலும் அது அனைத்தும் பேச்சுமொழி என்கிற அமைப்பில் சமூகத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப் படுகிறது. அனைத்து வட்டார மொழிகளையும் தாங்கிய ஒரு தாய் மொழியானது, தன்னுடையப் பொதுத் தன்மையாக எழுத்து வழக்கினைக் கொண்டுள்ளது எனக் கொள்ளலாம். இங்கு எழுத்து வழக்கு என்பது பேச்சு வழக்கின் சீர் படுத்தப்பட்ட ஒரு முறை எனக் கொள்ளவேண்டும். இவ்வெழுத்து வழக்கானது எவ்வாறு

மொழிச் சமூகத்தில் வழங்கி வருகிறது என்பதைக் குறிப்பதாகவே அந்தந்தக் காலத்தில் எழும் இலக்கிய, இலக்கண நூல்கள் கொண்டு அறியலாம். மொழியானது எவ்வாறு மாற்றம் பெற்று காலந்தோறும் இயங்கி வந்துள்ளது என்பதை, மொழியைக் கொண்டு இலக்கணத்தையும், மொழியானது வரலாற்றில் எவ்வாறு முக்கியத்துவமுடையதாக காலந்தோறும் இருந்துள்ளது என்பதையும், பின் நவீனத்துவக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் சிதைவாக்கமும் – மீளுருவாக்கமும் மொழியில் இருப்பது மொழியின் இயல்பு என்ற அடிப்படையில் – வரலாற்றை மொழியின்றிப் பார்க்க இயலாது என்பதையும் நிறுவுவதாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

மொழி என்பது:

அனைத்து உயிரினங்களும் தான் நினைக்கும் எண்ண அலைகளைப் பரிமாற்றம் செய்வதற்குப் பயன்படுத்தும் கருவி மொழியாகும். அது சைகை மொழி, சீழ்க்கை மொழி, பேச்சு மொழி எனப் பல்வேறு நிலைகளில் நடைபெறுகிறது. இங்குப் பேச்சுமொழி என்பது வளர்ந்த நிலையில் உள்ள மொழியின் அமைப்பாகக் கருதப்படுகிறது. “படைப்பாற்றல் மிக்க மனிதன் படைத்த அருங்கலைகளுள் தலைமை சான்ற கலை மொழிக்கலையே. எண்ணத்தின் வடிவாகவும், நாகரிகத்தின் சின்னமாகவும், பண்பாட்டின் பிரதிபலிப்பாகவும் திகழும் இக்கருத்துப் பரிமாற்றக்கலை, மனித சமுதாயத்தின் வளர்ச்சிக்கும், சமுதாய இணைப்புக்கும் துணைசெய்து நிற்கின்றது” (திராவிட மொழிகளின் ஒப்பாய்வு., 1996., ப.1) என ஜான் சாமுவேல் குறிப்பிடுகிறார்.

அவ்வாறு நாகரிகத்தின் சின்னமாகவும், வளர்ந்த பண்பாட்டின் அடையாளமாகவும் கூறப்படும் மொழியானது கருத்துப் பரிமாற்றத்திற்கு உதவும் கருவியாகும். ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் தகுந்தவாறு நிலத்தை மையமாகக் கொண்டே மக்களின் மொழியமைப்பு அமைகிறது. அம்மொழி பேசும் மக்களின் வாய்மொழிகளானது குறிப்பிட்டக் காலத்தில் பதிவாக்கம் செய்யப்பட்ட நிலையில் இலக்கியம் என்னும் அமைப்பு முறையாகத் தோன்றுகிறது. இவ்விலக்கியங்கள் பலவும் சீர் செய்யப்பட்ட ஒழுங்குமுறை அமைப்பிற்குள் கொண்டுவருவதற்காக மொழியாராய்ச்சி செய்யப்பட்டு மொழிக்கான சில விதிகள்/வரைமுறைகள் விதிக்கப்பட்டு அக்கால மொழியைப் பதிவு செய்தனர். இதனையே நாம் இலக்கணம் என்றழைக்கிறோம்.

இலக்கணம் என்பது:

தமிழ் இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ் என மூன்று பாகுபாடுகளையுடையது. முத்தமிழ் என்னும் பெருமைக்குரியது. இந்த முத்தமிழுக்கும் இலக்கணம் கண்ட நூல் அகத்தியமென்பர். முத்தமிழில் ஒவ்வொன்றிற்கும் தனித்தனியே இலக்கணம் அமைத்தனர். ஆயினும் இயற்றமிழ் இலக்கணமே, இலக்கணம் என்னும் பெயருக்குரியதாய் உள்ளது. செய்யுள், உரைநடை ஆகியவற்றின் தொகுதி இயற்றமிழாகும். இதில் இலக்கியமும், இலக்கணமும் அடங்கும். இலக்கணம் என்ற சொல்லை முதலில் வழங்கியவர் தொல்காப்பியர். அவர் இச்சொல்லை “பல பொருளை உய்த்துணர்ந்து அவற்றின் இயல்பினை உள்ளவாறு அறிவித்தற்குக் காட்டப்படும் வரையறை” என்ற பொருளில் கூறியுள்ளார். (இலக்கண வரலாறு., 2014., ப.11.,)

மொழியின் நிலையை மொழியாராய்ச்சி செய்யப்பட்டு அக்காலத்திய மொழியை வரையறைக்குள் விதிகளுடன் கூறுவதே இலக்கணிகளின் பணியாகும். ஒரு மொழிப் பேசும் மக்கள் சமூகத்தில் இலக்கணம் எழுதுவது என்பது அம்மொழி ஏற்படுத்திய பண்பாடு, அரசியல் ஆகியவற்றின் தாக்கத்தால் உருவான மொழியுணர்வின் விளைவால் எழுதப்படுவது இலக்கணமாகும்.

இதனை “மொழி வரலாற்றில் இலக்கணம் எழுதுவது ஒரு மைல்கல் ஏனெனில் அந்த மொழிச் சமூகத்தின் மொழியுணர்வு ஏற்பட்டதென அடையாளம் அந்த மொழியுணர்வு அன்றைய சமூகத்தின் மொழி, பண்பாடு, அரசியல் முதலிய சூழல்களின் விளைவு” என (இலக்கண உருவாக்கம்., 2012., ப.1) என்ற நூலில் குறிப்பிடுகிறார் செ.வை. சண்முகம்.

“ஒரு மொழிக்கு சிறப்பை, அழகைக் கொடுப்பது இலக்கணம், உயிருள்ள எந்த மொழிக்கும் இலக்கணம் இன்றியமையாயது. மொழி சிதைந்து அழகு குன்றிச் சீர்கெட்ட நிலையை அடையாது காப்பது இலக்கணமாகும்” என பேராசியர் சு. வித்தியானந்தன் கூறுகிறார். (தமிழ்மொழி இலக்கண இயல்புகள்., 1982., ப.iii)

இலக்கணம் என்பது மொழியை ஆராய்ச்சி நிலைக்கு உட்படுத்தி கோட்பாடுகளுடன் கூடிய விதிமுறைகளை வகுப்பதாகும். அவ்விதிமுறைகள் என்பதும் காலத்திற்கேற்ப மொழிச் சூழல் காரணமாக மாற்றமடையக் கூடும்.

வரலாற்றில் மொழி:

ஒரு மொழியில், மொழியின் அமைப்பு காலந்தோறும் மாறுதலுக்கு உட்படும். மொழியின் அமைப்பு மாறுவதென்பது ஒரு சமூகம் ஏற்படுத்தியதன் விளைவு எனலாம். அம்மாறுதல்கள் என்பது சமயம் மற்றும் வணிகத்தின் வருகையினாலோ அல்லது தாக்கத்தினாலோ, அரசியல் தாக்கத்தினாலோ, போர் – படையெடுப்பினாலோ நிகழக்கூடும். அவ்வாறு ஒரு மொழியானது பல மாறுதல்களுக்கு உட்பட்டு அந்தந்தக் காலங்களுக்கு ஏற்பத் தன்னை மாற்றிக்கொண்டே இருக்கும். இதனை, “காலந்தோறும் மாறுபடும் மொழியில், சமுதாயமாற்றம் போன்றவற்றின் காரணமாகப் பல சொற்கள் வழக்கிறந்து மாய்தல் இயல்பே.” என்கிறார் ஜான் சாமுவேல். (திராவிட மொழிகளின் ஒப்பாய்வு., 1996., ப.10.) பல மாறுதல்களைப் பெற்று காலந்தோறும் தன்னைத் தகவமைத்துக் கொள்ளும் மொழியே உயிர்ப்புடன் இருக்கும் என்கின்றனர் மொழியியலாளர்கள். மேலும் இதனை மொழி வளர்ச்சி என்றேக் கூறவேண்டும் என்கிறார் டாக்டர் ஆ.வேலுப்பிள்ளை. “மொழி வளர்ச்சியில், அறிவுக் கூட்டுறவு ஏனைய காரணங்களிலும் பார்க்க முக்கியத்துவம் பெறுகிறதெனலாம். வாணிகம் முதலிய காரணங்களால் வந்த சொற்கள் சாதாரண மக்களிடையே வழக்கிற் புகுந்து பின் இலக்கியங்களில் இடம்பெறுவன; இச் சொற்களிலே, இலக்கிய வழக்கிற் புகுமுன்பு தானும் மறைந்தொழிவனவும் பலவாதல் வேண்டும்; அன்றியும் இவற்றிற்பெரும்பாலான, தோன்றிய அவ்வக் காலத்திற் பொருளுணர்தற்கு எளியவாய்ப் பின்பு உணர்தற்கு அரியவாயிருக்கும், அறிவுக் கூட்டுறவினால் விளைந்த சொற்கள் அறிஞர்களிடையே புகுவன; தாழ்த்தவின்றி இலக்கிய

வழக்கில் உடன் இடம்பெறுவன; பொருள் வரையறுத்துணர்தற்கு இயல்வன ; மொழியின் வாழ்வில் நீடித்து நிற்பன.” (தமிழ் வரலாற்றிலக்கணம்., 1996, ப. 14).

“மக்களின் கருத்துக்கள் மாறுங் காலத்தில் மொழியும் மாறுகிறது என்பதும், மக்களின் கருத்துக்கள் மாறாமல், வளர்ச்சியடையாமல் நிலை பெற்றிருக்கும் போது மொழியும் வளர்ச்சியின்றி அமைந்து விடுகின்றது என்பதும் அவ்வறிஞரின் கொள்கை. எனவே, மொழி மனித சமுதாயத்தோடு தோன்றி, நின்று, அழியும் என்பது தெளிவு” என்கிறார் ஜான் சாமுவேல். (திராவிட மொழிகளின் ஒப்பாய்வு., 1996., ப.3)

இவ்வாறு பல மாறுதல்களுக்குத் தகுந்து தன்னைத் தகவமைத்துக் கொள்கிற மொழியே உயிர்ப்புடன் இருக்கும். இதற்குத் தமிழ் மொழியே சான்றெனலாம். அயல்நாட்டினரின் வருகையால் பிறமொழிச் சொற்கள் தமிழில் கலந்தன. அதனுடன் காலப்போக்கில் வடமொழியாதிக்கம் நிறைந்தக் காலத்தில் தமிழ்ச் சொற்களுடன் வடமொழிச் சொற்கள் கலந்து எழுதுவது பெருமையுடையது என்று வந்தக் காலங்களில், முதலில் தொல்காப்பியர் மொழித்தூய்மையாளராக இயங்கியதைக் காணலாம். வடமொழி எழுத்துக்கள் வரும் இடங்களில் அதற்கு இணையானத் தமிழ் எழுத்துக்களைக் கொண்டு எழுதுதல் வேண்டும் என்கிறார். ஆகையால் ஒருமொழியுடன் மற்ற மொழிச் சொற்கள், எழுத்துக்கள் கலக்கும் என்று அறிந்திருந்த தொல்காப்பியர் தற்சமம், தற்பவம் என்கிற முறையைக் கூறுகிறார். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ

யெழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே” (தொல். சொல்., 2019., நூற். 401., ப.286)

“சிதைந்தன வரினு மியைந்தன வரையார்” (தொல். சொல்., 2019., நூற். 402., ப. 287)

ஒரு பொருளைக் குறிக்க பல சொல், ஒரு சொல்லைக் குறிக்கும் பல பொருள் என மொழியில் உள்ளதால் மொழியானது இடத்திற்கேற்பப் பொருளை மாறுபடுத்தும் என்றெண்ணி தொல்காப்பியர் இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொல் எனப் பிரிக்கிறார். இங்கு திசைச்சொல்லானது, செந்தமிழ் நிலத்தைச் சேர்ந்த பன்னிரண்டு நிலத்தும் தாங்குறித்த பொருள் விளக்குந் திசைச்சொல் என்றவாறு என்கிறார் இளம்பூரணர். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்துந்

தங்குறிப் பினவே திசைச்சொற் கிளவி” (தொல். சொல்., 2019., நூற். 400., பக். 285, 286).

இவ்வாறு ஒரு நிலத்தின் சொல் சற்று திரிந்த வகையில் மற்றொரு நிலத்தில் வழங்கக்கூடும் என்றெண்ணி திசைச்சொல் குறித்தும் தொல்காப்பியத்தில் பேசுகிறார்.

இவ்வாறு மொழி பல்வேறு ஊடாட்டங்களுக்கு இடையில் தன்னைக் காலத்திற்கேற்பத் தகவமைத்துக் கொண்டு பல்வேறு மாற்றங்களைப் பெற்றும் உள்ளதால் தமிழ் மொழி உயிர்ப்புடன் உள்ளது.

வீரமாமுனிவர் எகரம் மற்றும் ஒகரம் இவற்றின் நெடில் வரிவடிவ அமைப்பானது எகர ஒகரங்களின் மீது புள்ளி பெற்ற அமைப்பில் இருந்ததை நீக்கி இன்றைக்குள்ள ‘ஏ’கார, ‘ஓ’கார அமைப்பை சீர்திருத்தம் செய்து கொண்டு வந்தார். தந்தை பெரியார், இரட்டைச் சுழி எழுத்துக்களுடன் சுழியுடன் இணைத்தே எழுதிக் கொண்டிருந்த முறையை சீர்திருத்தம் செய்து இன்றுள்ள ‘லை, ளை, ளை, ளை’ ஆகிய இந்த எழுத்துக்களை இரட்டைச் சுழியுடன் இணைந்து

இல்லாத இம்முறைக்கு சீர்திருத்தம் செய்து கொண்டு வந்தார். இவ்வாறு காலப்போக்கில் மொழிக்குத் தேவையான எழுத்து வரிவடிவங்களை அக்காலத்திற்கேற்ப சீர்திருத்தம் செய்வது என்பதும் மொழியின் அக்காலத்திய வளர்ச்சியென்றே சொல்ல வேண்டும்.

இந்த மாற்றங்கள் எதற்கும் இடங்கொடுக்காத சமஸ்கிருத மொழியானது இன்று பேச்சு வழக்கில் இல்லாமல் மொழி அழிந்து விட்டதெனலாம். எழுத்து வழக்கில் மட்டும் இயங்கும் இம்மொழியானது இன்று வளர்ந்துபட்டத் தமிழ் மொழியுடனோ அல்லது பிற மொழிகளுடன் ஒப்பிடும் போது வழக்கிலிருந்து அழிந்த மொழியாக உள்ளது என்கின்றனர் ஆய்வாளர்கள். ஆகையால் மொழியில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் ஒவ்வொன்றும் காலத்திற்கேற்ற வளர்ச்சி என்றேக் கொள்ள வேண்டும்.

பின் - நவீனத்துவ நோக்கில் வரலாற்றில் மொழியும் - இலக்கணமும்:

“பின் - நவீனத்திற்கென்று தனியான தத்துவார்த்தக் கோட்பாடுகள் என்று எதுவும் கிடையா. அப்படி ஏதாவது இருந்ததென்றால் அது அமைப்பியல் கோட்பாட்டிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது தான்” (இலக்கியமும் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளும்., 2016., ப.202) என கோபிசந்த் நாரங் குறிப்பிடுவதாக க.பஞ்சாங்கம் தன்னுடைய நூலில் குறிப்பிடுகிறார். ரோலண்ட் பர்த், லக்கான், அல்தூசர், தெரிதா, ஃபூக்கோ முதலிய பின்னமைப்பியல் சிந்தனையாளர்கள் பின் நவீனத்துவச் சிந்தனை உருவாவதற்கும் காரணமாக இருந்தவர்கள். இவர்களுடைய சிந்தனையைத் தொடர்ந்து இஹாப் ஹாசன், டெலியூஸ், ஃபெலிக்ஸ்க்வாத்ரி, பொத்ரியார் முதலியோர் தங்களைப் பின் நவீனத்துவவாதிகளாக நிலைப்படுத்திக் கொண்டனர்.

“பின் நவீனத்துவம் என்பது சமூகத்தின் நிலையினை வர்ணிக்கப் பயன்படுகிற ஒரு சொல்லாட்சியாகும்”. (இலக்கியமும் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளும்., 2016., ப.202) பின் நவீனத்துவம் என்பது ஒரு காலகட்டத்தின் தன்மையைக் குறிப்பதாகும். அவ்வாறு பின் நவீனத்துவக் காலகட்டத்தை

மொழி மையமாதல்

அறிவு வணிகமையமாதல்

அறிவும் உற்பத்தி சக்தியும் என்ற மூன்று கருத்தாக்கங்களைக் கொண்டு இக்கோட்பாட்டைப் புரிந்துகொள்ளுதல் வேண்டும்.

இங்கு நவீனத்துவம் எதனையெல்லாம் நவீனம் என்றக் கருத்தினை மொழிகிறதோ அதனையெல்லாம் மாற்றத்திற்கு உட்படுத்துகிறது பின் நவீனத்துவம். இக்கோட்பாட்டின் படி,

“நவீனத்துவம் ஒரு படிநிலைப்பட்ட அமைப்பினை வலியுறுத்துகிறது. ஆனால் பின் நவீனத்துவம் ஒழுங்குகளின் சிதைவுகளையும் சிதைவுகளால் தாமே அமையும் ஒழுங்கற்றவைகளையும் முன்னிறுத்துகிறது.

நவீனத்துவம் மையப்படுத்துதலை நோக்கி நகர்கிறது. ஆனால் பின் நவீனத்துவம் சிதைப்பதைக் கொண்டாடுகிறது.

நவீனத்துவம் நிச்சயத் தன்மையை நம்புகிறது. பின் நவீனத்துவம் நிச்சயமற்ற 'இன்மை'யக் கொண்டாடுகிறது. இத்தகைய இன்மைகளில் (சூன்யம்) இருந்துதான் எல்லாமே பிறக்கிறது என்கிறது". (இலக்கியமும் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளும்., 2016., பக்.212, 213).

இக்கோட்பாட்டிலிருந்து ஒரு மொழியானது மாறுபாட்டிற்கு உட்படுகிறென்றால் அம்மொழி உயிர்ப்புடன் இயங்குகிறது என்று பொருளாகும். இங்கு மொழியானது காலந்தோறும் மாறும் போது ஒரு இயக்கத்திலிருந்து மற்றொரு இயக்கத்தை அடையும். அப்போது மொழியானது ஒரு கட்டுடைப்பை/சிதைவைப் பெற்று மீள் உருவாக்கத்திற்குத் தன்னைத் தகவமைக்கிறது. உதாரணமாக, தொல்காப்பிய பொருளதிகாரத்தில் உள்ள களவிற்கும், கற்புக்கும் ஒருகாலத்தில் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டது. கற்பும், களவும் கொண்டாடப்பட்டக் காலத்தில் களவியல், கற்பியல் தொடர்புடைய பல அகநூல்கள் எழுந்தன. பின்னர் 9,10,11ம் நூற்றாண்டுகளில் வடமொழியின் ஆதிக்கம் பெற்று வீரசோழியம் போன்ற வடநூல்கள் அறிமுகத்தால் செய்யுளியலை யாப்பு, அணி எனப் பிரித்து எழுதினர். அப்போது தான் ஐந்திலக்கண மரபு என்பது தலைத்தூக்கியது.

இங்குத் தொல்காப்பிய பொருளதிகாரம், முக்கியமானது, தமிழ் மொழிக்கேயுரிய சிறப்பாகும் எனக் கூறிய காலத்தில் பொருளதிகாரத்திலுள்ள களவும், கற்பும் கொண்டாடப்பட்டு, செய்யுளியல் பகுதிகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படவில்லை என்பதைத் தமிழ் இலக்கண வரலாற்றின் மூலம் அறியமுடிகிறது. ஆகையால் இங்கு பொருளதிகாரம் சிறப்பானதாகக் கருதப்பட்டாலும் பின்னர் வந்தக் காலங்களில் செய்யுளியல் சிதைவுற்றுள்ளது. (இங்கு யாப்பு முறை, எழுத்து எண்ணி எழுதும் முறைகள் மறுக்கப்பட்டுள்ளது.) இச்சிதைவு என்பதை மொழியில் பொருளதிகாரத்திற்கான மீள் கட்டமைப்புக் காலம் என்னும் நிலையில் நோக்கலாம். இங்குச் சிதைவு என்பது அக்காலச் சமூகத்தால் ஏற்பட்டதெனலாம்.

மேலும், தொல்காப்பியத்தில் சார்பெழுத்துக்கள் மூன்று என்று கூறியுள்ள தொல்காப்பியர், இதனை,

“சார்ந்து வரல் மரபின் மூன்றலங் கடையே” (தொல்.எழுத்து., நூற். 1) என்கிறார்.

“அவைதாம்

குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம்

ஆய்தம் என்ற

முப்பாற் புள்ளியும் எழுத்தோ ரன்ன” (தொல்.எழுத்து., நூற். 11)

குற்றியலுகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம் இம்மூன்றும் சார்பெழுத்துக்கள் என்கிறார் தொல்காப்பியர்.

நன்னூலில் சார்பெழுத்துக்கள் பத்து என்கிறார் பவனந்தி முனிவர். இதனை நன்னூலில்,

“உயிர்மெய் ஆய்தம் உயிரளபு ஒற்றளபு

அஃகிய இ உ ஐ ஓள மஃகான்

தனிநிலை பத்தும் சார்பு எழுத்தாகும்” (நன்., எழு.60)

இங்கு சார்பெழுத்துக்கள் 3 என்பதைக் கட்டுடைத்து காலத்திற்கேற்ப மொழி வளர்ச்சியின் காரணமாக சார்பெழுத்துக்கள் பத்து என்பதை மீளருவாக்க அடிப்படையில் மொழியின் தேவைக் கருதி உருவாக்கியுள்ளார் பவனந்தி முனிவர்.

இதன் மூலம் மொழி ஒரு குறிப்பிட்டக் காலத்தில் சிதைவுறுவதும் – பின்னர் மற்றொரு காலத்தில் தேவையின் பொருட்டு மீளருவாக்கம் பெறுவதும் மொழியின் இயல்பாகும். இதனை மொழியின் வளர்ச்சி என்றேக் கருதி காலத்திற்கேற்ப மொழி மாற்றம் பெறும் என்பதைக் காணலாம்.

மொழி இயங்கியல் தன்மை கொண்டது. மொழியை அதன் தகவமைப்பிற்கேற்பக் காலப்போக்கில் இயங்கவிடும் பொழுது அது இயக்க நிலையில் உயிர்ப்புடன் இருந்து பல நூற்றாண்டுகள் கடந்தும் வாழும். மொழி ஒரு குறிப்பிட்டக் காலத்தில் ஒன்றனை இழப்பதும், பின்னர் அதனையோ, அதனைப் போன்றதொரு அமைப்பை ஏற்பதோ மொழியின் இயல்பாகும். அவ்வாறு ஒன்றனை இழக்கும் போது அதனை மொழியின் கட்டுடைப்பு/சிதைவு என்றும், கட்டுடைப்பு/சிதைவு என்பது அதே சமயத்தில் ஒன்றனை மீளருவாக்கம் செய்வதுமேயாகும். ஒவ்வொரு கட்டுடைப்பு/சிதைவு என்பதும் மீளருவாக்கத்திற்கானது எனலாம். இக்கருத்தினை பின் நவீனத்துவக் கோட்பாட்டின் தாக்கத்திலிருந்துக் காண்பது சரியாக இருக்கும்.

துணை நின்ற நூல்கள்:

1. இலக்கண உருவாக்கம்., செ.வை. சண்முகம், அடையாளம் பதிப்பகம், திருச்சி, 2012.,
2. இலக்கண வரலாறு., இரா. இளங்குமரன், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, 1990.
3. இலக்கியமும் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளும்., க.பஞ்சாங்கம், அன்னம் பதிப்பகம், தஞ்சாவூர், 2016.
4. தமிழ் வரலாற்றிலக்கணம்., ஆ.வேலுப்பிள்ளை, பாரி நிலையம், பிராட்வே, சென்னை, 1966
5. தமிழ்மொழி இலக்கண இயல்புகள்., அ.சண்முகதாஸ், முத்தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம், யாழ்ப்பாணம், 1982.,
6. திராவிட மொழிகளின் ஒப்பாய்வு., ஜி.ஜான் சாமுவேல், ஆசியவியல் நிறுவனம், சென்னை, 1996.
7. தொல்காப்பிய – நன்னூல் சொல்லதிகாரம்., க.வெள்ளைவாரணர், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 1984.
8. தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம்., சேனாவரையம்., திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிட், சென்னை, 2019
9. நன்னூல் எழுத்ததிகாரம்., சோம. இளவரசு, மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
10. நன்னூல் சொல்லதிகாரம்., சோம. இளவரசு, மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
11. மடைமாறிய தமிழிலக்கண நூல்கள்., பாவலரேறு ச. பாலசுந்தரம், தாமரை வெளியீட்டகம், சென்னை, 1998.

Reference:

1. Ilangumaran, Ira. *Ilakkaṇa Varalāru* [History of Grammar]. Maṇivāsakar Patippakam, 1990.
2. Ilavaracu, Soma. *Naṇṇūl Eḷuttatiyārām* [Nannool Ezhuthathikaram]. Maṇivāsakar Patippakam, n.d.
3. Ilavaracu, Soma. *Naṇṇūl Collatiyārām* [Nannool Sollathikaram]. Maṇivāsakar Patippakam, n.d.
4. Pālasundaram, Sa. *Maṭaimāriya Tamililakkaṇa Nūlkaḷ* [Redirected Tamil Grammar Books]. Tāmarai Velīyīttakam, 1998.
5. Panjankam, Ka. *Ilakkiyamum Tiraṇāyvuḷ Kōtpāṭukaḷum* [Literature and Critical Theories]. Aṇṇam Patippakam, 2016.
6. Samuel, G. John. *Dirāviṭa Moḷikaḷiṇ Oppāyvu* [Comparative Study of Dravidian Languages]. Āciyaviyal Nīruvaṇam, 1996.
7. Shanmugas, A. *Tamiḷmoḷi Ilakkaṇa Iyalpukaḷ* [Grammatical Features of Tamil Language]. Muttamiḷ Velīyīttuk Kaḷakam, 1982.
8. Shanmugam, Se. Vai. *Ilakkaṇa Uruvākkam* [Formation of Grammar]. Adaḷam Patippakam, 2012.
9. *Tolkkāppiyam Collatiyārām*. Commentary by Sēnāvaraiyar. Tirunelvēli Teṇṇintiya Caiva Cittānta Nūrpattippuk Kaḷakam, Liṭ., 2019.
10. Veḷḷaivāraṇar, Ka. *Tolkkāppiya – Naṇṇūl Collatiyārām* [Tolkaapiyam – Nannool Collathikaram]. Tamilp Palgalaikkazhagam, 1984.
11. Veluppillai, Aa. *Tamiḷ Varalāṇṇilakkaṇam* [Historical Grammar of Tamil]. Pāri Nilayam, 1966.

Copyright (c) Author

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).